

[Hans Hansen (Rørby).]

de Bestemmelser i saa Henseende, der findes særlig i Lovforslagets § 13. Jeg synes, at denne Paragraf i sine 4 Stykker indeholder det fornødne med Hensyn til Hundeejeres Ansvar. I Byerne har det offentlige jo store Udgifter ved de Ulemper, som forvoldes af Hundene, og jeg finder det derfor rimeligt, at man i Byerne kræver, at Hundeejerne betaler for de Ulemper, som Hundene forvolder; men for Landets Vedkommende er det ganske anderledes, og jeg synes, at man kunde lade Landkommunerne selv bestemme, om de vilde have denne Indregistrering, der her er Tale om. Det forekommer mig at være ufornuddent at have en tvungen Anmeldelsespligt over hele Landet med alt hvad dertil hører, tykke Protokoller og Indregistrering o. s. v., jeg synes, det er at gaa for vidt med Kontrolbestemmelser.

Jeg ved ikke, hvordan Lovforslaget kommer til at se ud, naar det har været behandlet i det omtalte Udvalg, men det kunde jo efter det ærede Medlem Hr. Kristian Nygaards Udtalelser tænkes, at nogle Bestemmelser vil blive ændret.

Stort set synes jeg, at Bestemmelserne i §§ 11, 12 og 13, der omhandler henholdsvis Ulemper ved Hundes Gøen og Tuden, Beskyttelse af Lænkehunde og fuld Ansvarlighed for Hundeejerne, er tilstrækkelige som generelle Bestemmelser, og i øvrigt synes jeg, at man kan overlade til Kommunerne selv at bestemme, om de vil have Hundene indregistreret. Jeg finder det ganske naturligt for Byernes Vedkommende, naar det drejer sig om at afholde Udgifterne ved de Ulemper, der er forvoldt, men jeg finder det, som sagt, ganske ufornuddent for Landdistrikternes Vedkommende.

Justitsministeren (Steincke): Jeg vil gerne takke de tre ærede Ordførere — jeg beder det ærede Medlem Hr. Ulrich forskaane mig for at afgøre, om hver enkelt er Hundeven eller Hundefjende, og nøjes med at betragte dem som almindelige Ordførere ogsaa i denne Sag. Jeg takker altsaa de 3 ærede Ordførere, der i alt væsentligt har tilsluttet sig Lovforslaget, og beklager, at jeg ikke kan takke de ærede Ordførere for Venstre og Konservative samt Retsforbundet, der, hvad enten de maatte være Hundevenner eller

Hundefjender, i hvert Fald ikke er mig menneskevenlige nok.

Jeg skal saa gaa over til at gøre nogle enkelte Bemærkninger til de ærede Ordførere. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (E. Friis) lagde Hovedvægten paa, hvad der ogsaa har været afgørende for mig dels ved Lovforslagets Affattelse, dels ved, hvad jeg er gaaet ind paa i Landstinget, at den, der i Virkeligheden forstaar at opdrage en Hund, vil ikke føle sig særlig generet af denne Lov, og han eller hans Hund vil heller ikke komme til at genere Naboerne paa de Omraader, hvor vi særlig griber ind. Det er det afgørende; det er ikke en Lov af Hundefjender mod Hundevenner, men det er en Lov mod de Mennesker, der overhovedet ikke egner sig til eller forstaar at opdrage Hunde. Den Betragtning synes ikke at være gaaet tilstrækkeligt op for de ærede Ordførere for Venstre og Det konservative Folkeparti — men det kan jo ske endnu.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet haabede endvidere, at Bestemmelsen i den skærpede Politivedtægt vilde blive stadfæstet af Justitsministeren. Det vilde være mig en personlig Behagelighed, om jeg straks kunde sige ja, men det vilde samtidig ikke være korrekt, da denne Politivedtægt ligesom alt andet jo først skal behandles af Embedsmænd o. s. v., før Justitsministeren træffer sin Afgørelse, saa jeg vil kun svare, at naturligvis vil vi gøre alt, hvad vi kan, for at rette os saa meget som muligt efter Kommunalbestyrelserne — særlig i Hovedstaden, hvor Hundeholdet jo er mere generende end andre Steder.

Den ærede Ordfører for Venstre (Laurits Pedersen) saa deri, at kun 117 Kommuner havde indført de købstadmæssige Bestemmelser, et Bevis paa, at Hundeplogen i al Almindelighed ikke eksisterer paa Landet. Jeg tror ikke, man rent logisk eller matematisk af Sogneraadens Ulyst til at træffe disse Bestemmelser kan slutte, at ikke mange af Sogneraadene i og for sig vilde være glade ved, om andre traf dem paa deres Vegne; det er nemlig ikke altid lige behageligt for Sogneraadene at træffe den Art Bestemmelser, og Sogneraadene er maaske heller ikke altid saaledes sammensat, at det netop er dem, der sidder i Sogneraadene, der generes mest af det overhaandtagende